Este rânduit oamenilor...

Este rânduit oamenilor...

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata". (Evrei 9.27)

Aceste cuvinte, este drept, cuprind ceva nou. Cine nu ştie că, mai curând sau mai târziu, orice om trebuie să moară? Şi cine n-a auzit că după moarte trebuie să vină judecata? Ştim aceste lucruri, dar le-am cântărit noi vreodată în sufletele noastre aşa cum se cuvine? Am scos noi din ele învăţătură serioasă pentru sufletele noastre, o învăţătură care să influenţeze viaţa noastră? Aceasta este întrebarea.

Dacă aţi călătorit cu trenul într-o localitate de munte, unde este capătul liniei, conductorul spune: „Toată lumea se dă jos, este ultima staţie". Oare nu ajunge fiecare om, fiecare generaţie, la punctul în care i se spune: Toată lumea se dă jos! Să dea omul cât ar da, când i-a sosit timpul să plece de pe pământ, pleacă neapărat, pentru că nu poate să-şi prelungească zilele. Nu mai poate trăi nici un minut mai mult. Nu mai poate face nici un pas înainte.

Ziua se încheie cu seara, săptămâna se sfârşeşte şi ea, anul, iată, se termină şi el, viaţa se isprăveşte şi ea, bucuria dispare şi ea. De aceea Moise se îndreaptă cu rugăciune către Dumnezeu, în Psalmul 90.12: „Învaţă-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înţeleaptă". Psalmistul David îi cere şi el lui Dumnezeu să-l înveţe cât de trecător este.

Ni se duc anii ca un sunet. Omul este însă pornit să se lege de lucrurile lumii acesteia, să se ţină de ele, deşi trebuie să le părăsească în mod sigur şi repede.

Dacă ai şti că mâine ai muri şi, în felul acesta, te vei despărţi de soţul dumitale, aşa te-ai purta cu el, cum te porţi acum? Sunt case în care cearta şi cuvintele rele nu mai încetează, învinuirile şi cuvintele grele nu se mai sfârşesc. Casa, care trebuia să fie un colţ de rai, ajunge un colţ de iad pe pământ. Dacă te-ai gândi că mâine ai putea să-l vezi pe soţul dumitale în sicriu, sunt sigur că te-ai purta cu multă blândeţe, cu multă îngăduinţă, cu multă răbdare. După ce va muri, îţi vei aduce aminte mereu de el şi îi vei simţi lipsa; atunci îţi vei aduce cu siguranţă aminte şi de părţile lui bune, pe care acum le treci cu vederea, motiv pentru care duci o viaţă amărâtă, plină de certuri şi de necazuri.

Pe de altă parte, dacă soţul s-ar gândi că s-ar putea ca mâine să nu mai fie împreună cu soţia sa, s-ar mai purta el cu ea aşa cum se poartă acum? Fără recunoştinţă pentru munca ei, care este în fiecare zi mereu aceeaşi şi tocmai de aceea neobservată?! Când nu va mai fi pe pământ, vei spune: scumpa mea soţie, ce grijă avea ea de casă, cum se gândea ea şi la una şi la alta ...! Mâinile ei nu cunoşteau odihnă şi ţinea ca toate să fie în rânduială şi la timp... Atunci îi vei găsi multe merite, dar, când a fost în viaţă, nu i-ai găsit nici unul. Niciodată nu ţi-a trecut prin minte să-i spui: „Mâncarea aceasta mi-a plăcut!..." Ea ar fi muncit cu mai mult drag dacă ai fi avut bunăvoinţa măcar din când în când să-i transmiţi câte un cuvânt de încurajare, nu numai de ceartă sau de nemulţumire.

Copiii, dacă ar ţine seama că s-ar putea ca părinţii lor să plece repede de pe acest pământ, s-ar purta ei aşa cum se poartă? Când îi vor vedea în sicriu, pot să strige oricât (aşa cum am auzit pe cineva strigând către tatăl său care se afla în sicriu: „Iartă- mă, tată!") Prea târziu! Cât a trăit tatăl l-ai tot supărat prin neascultare, nu i-ai dat respectul cuvenit. «Bătrânii trebuie să moară, tinerii pot să moară» toţi ştim aceasta. Pleacă bătrânii, dar pleacă şi tinerii. Pleacă şi cei cu renume, dar pleacă şi cei de rând, necunoscuţi.

Oamenii de dinainte de potop trăiau sute de ani: Metusala a trăit 969 de ani. Dar despre toţi citim, ca un refren trist, în Geneza 5: „Şi a murit". Ce este omul? O mână de ţărână! Aceasta o vezi bine la alţii, dar la tine nu vezi. Şi îi judeci pe alţii în lumina acestui adevăr, dar pe tine însuţi nu te judeci şi nu iei învăţătură. Cât de uşuratici sunt oamenii când trec cu vederea lucrurile cele mai serioase care-i aşteaptă! Şi dacă la moarte nu se gândeşte omul, la judecată nici atât. Toate popoarele au un cult despre judecata viitoare, însă cine scoate învăţătură din el?

Dar de ce nu se gândeşte omul la moarte şi la judecată? De frică! El crede că, dacă nu se gândeşte la aceasta, poate nu există. Dar poate înlătura cineva moartea? Nu! La fel şi judecata. Dar de ce îţi este frică de moarte şi de judecată? Din pricina păcatului fiecăruia în parte. Chiar numai după cât îi spune cugetul său, omul nu poate să ţină fruntea sus în ziua judecăţii. El nu poate să spună înaintea lui Dumnezeu: «Eu, Doamne, n-am păcătuit împotriva ta, nici împotriva altuia, nici împotriva mea». Toţi trebuie să plece cu ruşine capul în pământ din pricina păcatului. Oare ideea morţii nu face să se trezească vina şi păcatul în sufletul dumitale? Omul face pe grozavul şi îşi zice: „Să mă văd acolo şi voi vedea ce este de făcut! Astfel de gânduri sunt înşelătoare.

Moartea este înfricoşătoare din pricina „boldului" ei (a ţepuşei ei): „Boldul morţii este păcatul" (1 Corinteni 15.56). Până moare, omul se încarcă mereu cu păcate şi merge spre moarte. Gândul acesta te face să-ţi pierzi toată plăcerea de viaţă. Cu toate acestea, omul iubeşte viaţa şi vrea să trăiască. Dumnezeu de asemenea vrea ca omul să trăiască. Totuşi, moartea şi judecata aşteaptă pe fiecare. Ce este de făcut? Evanghelia arată că cine scapă de păcat scapă şi de frica morţii şi a judecăţii. Cât timp însă cineva n-a scăpat de păcat este natural să se îngrozească de moarte şi de judecată. Cine ne scapă de păcat ne scapă şi de frica morţii şi a judecăţii; iar acesta nu este decât Unul singur: Domnul Isus Hristos.

„ Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu" (Romani 3.23). „Nu este sub cer alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiţi" (Fapte 4.12). Domnul Hristos S-a încărcat cu povara nelegiuirilor noastre şi a suferit pe cruce pentru păcatele noastre. Lucrarea Lui este desăvârşită.

„Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa eternă, în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6.23). Curăţiţi de păcatele noastre, împăcaţi cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus şi avându-L pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor, putem să avem îndrăzneală; şi aceasta nu pe temeiul faptelor bune făcute de noi, ci pe temeiul celor făcute de Dumnezeu pentru noi.

„Altceva nu-Ţi aduc, Doamne,

Decât sângele lui Isus - sunt versurile unei frumoase cântări.

Cei care au primit iertarea prin credinţa în Domnul Hristos pot să stea cu bucurie în faţa lui Dumnezeu. Ei nu aşteaptă moartea. Moartea noi n-o dorim, ci dorim să fim răpiţi de Mântuitorul nostru. Şi chiar de va fi să trecem prin moarte, ea nu va fi pentru noi decât un tunel şi, odată trecuţi prin el, vom fi la Domnul Isus, în lumină, pentru totdeauna. Un loc de fericire ne aşteaptă. «Părăsesc lumea închipuirilor şi intru în lumea realităţii» spunea murind un credincios binecunoscut. Iar un evanghelist renumit spunea: «Astăzi este ziua încoronării mele».

Cei care au siguranţa iertării de păcate şi viaţa veşnică, când se despart de pământ, nu spun, cum se spune de obicei: „Adio, pentru totdeauna!", ci: „La revedere, dincolo, la Domnul Isus!"

Dacă astăzi ar fi ultima zi din viaţa pe care o mai trăieşti pe pământ, ce te aşteaptă după ea? Azi eşti, mâine nu mai eşti. Ce vine pe urmă? Moartea, şi după moarte, judecata. Da, este o judecată! Fie că vrei să ţii socoteală de lucrul acesta, fie că nu vrei, este o judecată şi atunci totul îţi va fi pus sub ochi. Iţi vei vedea viaţa ca într-un film de cinematograf, îţi vei auzi glasul ca la un magnetofon. Dacă păcatele nu ţi-au fost spălate de sângele Domnului Hristos, ele rămân şi nu vei putea să tăgăduieşti nimic din ce ai gândit, din ce ai vorbit şi din ce ai facut. „ Toate sunt goale şi descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face" (Evrei 4.13).

Vai, aceasta e ceva grozav! vei zice. Da, este grozav, dar există posibilitatea să scapi. Evanghelia îţi arată această posibilitate. Chiar dacă ai uitat cele mai multe din păcatele tale, dacă nu sunt toate iertate, la judecată toate vor fi puse în faţă. Toate sunt scrise în cărţi (Apocalipsa 20.12).

Păcătoşi vinovaţi suntem cu toţii, dar este un mijloc de iertare şi de împăcare cu Dumnezeu: sângele Domnului Isus. Îl iei ca vărsat pentru păcatele dumitale, ai iertarea şi, prin aceasta, ai scăpat de frica morţii şi a judecăţii!

Cuvintele Domnului Hristos se vor împlini la timpul lor. El a venit din cer la noi şi ne-a împărtăşit gândurile şi adevărul Lui, spre cel mai mare bine al nostru. El n-a venit să judece lumea, ci ca s-o mântuiască (Ioan 3.17). Dacă însă nu-L ai acum ca Mântuitor, Îl vei avea ca Judecător.

Domnul Hristos a spus că trebuie să meargă la Ierusalim, să sufere mult din partea bătrânilor, din partea preoţilor celor mai de seamă şi din partea cărturarilor; că va fi omorât şi că a treia zi va învia (Matei 16.21). Ucenicii nu erau pregătiţi să asculte aşa ceva. Când însă s-au împlinit lucrurile acestea, şi-au adus aminte că le spusese mai dinainte că aşa va fi.

„Ierusalime, Ierusalime, cetate care omoară pe profeţi şi ucide cu pietre pe cei trimişi la ea! De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum îşi adună o găină puii sub aripile sale, şi n-aţi vrut! Iată, vi se lasă casa pustie" (Matei 23.37- 38)... „Nu va fi lăsată aici piatră pe piatră care nu va fi dărâmată" (Matei 24.2). Istoria ne spune că în anul 70, Ierusalimul a fost dărâmat. Chiar şi templul din Ierusalim a fost incendiat, cu toate că se dăduse ordin să fie cruţat. Soldaţii romani au înconjurat templul, s-au suit unii pe umerii altora şi au aruncat o faclă aprinsă în templul din Ierusalim. Aşa a fost ars templul de acolo; iar poporul evreu a fost împrăştiat în toată lumea.

Domnul Isus a spus: „Evanghelia aceasta va fi predicată la toate popoarele". Prin cine? Prin cei doisprezece apostoli, oameni necărturari şi de rând. Cineva ar fi putut să-L învinuiască pe Domnul Isus că este lipsit de simţ practic: - Dacă Te-ai duce Tu însuţi la Atena şi ai câştiga pentru Tine pe filosofii atenieni, oameni cu renume, aceia ar putea să ducă Evanghelia la toate popoarele. Isus ar fi răspuns: - Ce am Eu cu filosofii? Eu îi am pe aceştia doisprezece, pe care i-am ales.

Altul ar fi putut să zică: - Dacă Te-ai duce la Roma şi ai câştiga de partea Ta pe împăratul de acolo, atunci Evanghelia s-ar răspândi la toate popoarele din împărăţia romană. Isus i-ar fi răspuns: - Ce am Eu a face cu împăratul de la Roma? Eu i-am ales pe aceştia doisprezece. Şi ce a spus Domnul Hristos s-a împlinit, deşi părea cu neputinţă ca nişte oameni fără nici o însemnătate să răspândească Evanghelia în toată lumea.

Şi dacă profeţiile acestea s-au împlinit, se va împlini şi ce a spus El cu privire la judecată.

Iată ce ne spune Domnul Hristos despre judecată: „Dar vă spun că de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit oamenii, vor da socoteală de el în ziua judecăţii" (Matei 12.36). Tot El spune: „Bărbaţii niniviteni se vor ridica la judecată cu generaţia aceasta şi o vor condamna: pentru că ei s-au pocăit la vestirea lui Iona; şi, iată, mai mult decât Iona este aici" (Matei 12.41). Şi: „Nu vă minunaţi de aceasta, pentru că vine un ceas în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui şi vor ieşi: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieţii, şi cei care au făcut cele rele, spre învierea judecăţii" (Ioan 5.28-29).

Despre judecată vorbeşte tot Cuvântul lui Dumnezeu. Iată ce spune apostolul Pavel: „pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morţi" (Fapte 17.31). Apostolul Pavel a vorbit şi unui oarecare Felix, guvernator roman, despre dreptate, despre înfrânare şi despre judecata viitoare. Atunci Felix, îngrozit, a zis: „Acum mergi şi, când voi avea o ocazie, te voi mai chema" (Fapte 24.25).

Îndeosebi în Apocalipsa găsim înfăţişată într-un tablou zguduitor judecata care îi aşteaptă pe toţi cei care sunt în morminte: „Şi am văzut un mare tron alb şi pe Cel care stătea pe el, de la a cărui faţă au fugit pământul şi cerul, şi n-a fost găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe cei morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea tronului; şi nişte cărţi au fost deschise. Şi altă carte a fost deschisă, care este a vieţii. Şi cei morţi au fost judecaţi după cele scrise în cărţi, potrivit faptelor lor" (Apocalipsa 20.11-12). Aici nu este vorba de interpretări. Cuvintele acestea n-au nevoie de nici o interpretare.

Mulţi spun: dacă ai murit, te-ai prefăcut în pământ şi s-a terminat. Este aceasta o mângâiere pentru cineva sau o încurajare ca să rămână mai departe în păcat? Toţi trebuie să se înfăţişeze înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu. Că omul se socoteşte mai înţelept decât Dumnezeu, aceasta o ştim noi bine, dar este spre nefericirea lui.

- Dar ce, a venit cineva de acolo ca să ne spună că a mai rămas ceva din om? întreabă batjocoritor cei mai mulţi.

- A venit, cum să nu vină! răspundem noi.

- Cine?

- Domnul Isus Hristos! Mai vrednic de crezare ca El cine poate să fie?

Cine vine la El află un adăpost sigur în El şi este scăpat şi de frica morţii şi de judecată. Focul judecăţii lui Dumnezeu s-a dezlănţuit asupra Domnului Isus, ca să nu se mai dezlănţuie asupra noastră.

Cine ştie zilele fiecăruia dintre noi? Numai Dumnezeu le ştie. Noi nu le ştim şi nici nu este nevoie să le ştim, decât să stăm la adăpostul jertfei Domnului Hristos. El nu ne vrea încărcaţi de vină şi de păcat, de aceea S-a jertfit pe cruce pentru noi, ca să ne curăţească de orice păcat. El nu ne vrea amărâţi şi înspăimântaţi în faţa morţii şi a judecăţii, ci vrea să trăim în pace, liniştiţi, având o viaţă nouă. Şi atunci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului (Romani 14.8) şi nimeni nu ne poate despărţi de dragostea Lui (Romani 8.35).

clickbible.org